

SOMNIS INCREÏBLES

Marc Ros Ruiz

Any 3801.

Per a que vos situeu farà cent anys que va acabar la Dècima Guerra Mundial i aquesta es va produir entre dos països que no coneixeu encara. Espanya existeix però no com vos imagineu. Pensareu que els cotxes volen o que els robots fan de persones humanes, però la veritat és que fa anys que s'acabaren els recursos per a estes coses.

Ara es viu molt diferent. Com que l'aire de la superfície ja no és respirable, ens refugiem en unes ciutats sota la terra on hem descobert que les terres són lleugerament fèrtils i l'aire és pur. Poques ciutats queden ja i les que encara estan en peu tenen els recursos necessaris per a subsistir una dècada més com a molt. Per això, aquestes ciutats estan plenes de científics que no paren de treballar tot el dia per a millorar aquesta situació. Jo m'anomene Matt i sóc un científic del departament d'Oci. Ací la gent té poc que fer en les seues hores lliures així que jo em dedique a investigar sobre què podrien fer estes persones. Clar, tot per mitjà de la poca ciència que es pot practicar ací.

La història que vaig a contar no és de com jo vaig salvar el món sinó de com vaig fer feliços a les persones que sabien que aquest s'acabaria en uns pocs anys. Tot va començar al meu laboratori, al centre de la ciutat de Rottan, on estic la major part de les hores del dia. No em pregunteu com, però vaig descobrir amb un simple mico que, alterant les neurones dels éssers vius es podia entrar i interactuar amb els somnis d'un mateix. El mico quan va fer l'última prova, botava, cantava, reia i cridava com si estiguera despert, però en realitat estava adormit, l'únic inconvenient era que el mico mai es va despertar. No obstant, jo sabia el que passava: ell no sabia com eixir del somni. Després ho entendreu millor.

Jo mateix vaig ser el primer humà en provar-ho amb la certesa de que no tornaria mai, però tenia una mínima esperança en pensar que d'aquest somni es podia escapar. Si era així, la gent podia passar tot el temps que volguera en els seus propis somnis. Al que anàvem, vaig entrar als meus somnis amb l'ajuda del meu company Serv, que estava fora a la expectació. El primer que vaig trobar a l'entrar, van ser uns boscos tan frondosos com el mateix antic bosc de l'Amazones, em va agradar tant aquella sensació que vaig decidir quedar-me una estona gitat per respirar aquell oxigen i per olorar aquells aromes

que no havia sentit en la vida. Després vaig caminar tot recte i a poc a poc el paisatge anava canviant: rius, platges, muntanyes i colors molt vius m'envoltaven, no es pot descriure bé la bellesa d'aquell moment i em preguntava sense resposta, com deixarem escapar estos paisatges.

Així vaig arribar a la conclusió de que tot el que desitjàvem tindre estava ahí en aquell moment i esperava compartir-ho en tot el món, però, abans, havia d'eixir d'ahí. Sabia per contra que no tardaria molt en tornar. Tenia la certesa de que la clau per a eixir es trobava en les cosses que més m'havien agradat en la vida i de cop i volta va aparèixer darrere meua l'Alhambra del que va ser Granada a l'antiguitat. Sempre havia tingut una espineta clavada per no haver-la coneguda, però allí estava davant meua. Vaig entrar i, com per art de màgia, em va rebre un senyor que parlava el meu idioma i mare meua el escàndol que vaig muntar. Era el millor científic de l'època, al que jo admirava.

Després de veure tota l'estructura, ell em va dur a una sala tancada en la que em va dir que, per a eixir de allí, tenia que guanyar-li al joc que millor se'm donara. Em vaig quedar una estona pensant i finalment li vaig respondre que volia jugar a les endevinalles. Clarament li vaig guanyar de golejada, per tant vaig tornar d'un cop al món real i vaig compartir la història amb totes les persones.

Tots decidiren que volien embarcar-se en els seus propis somnis per a no tornar mai, ja que aquestos serien millors que la seua pròpia vida . Jo , per suposat vaig accedir a fer-ho també. Sé que és increïble que la humanitat acabe així però mentre escric açò sóc l'últim home que encara no dorm en pau i harmonia. En uns minuts ja no quedarà ningú. No obstant, tots han viscut feliços els seus últims dies als seus somnis.